

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 13.102 van 18 december 2018
in de zaak A. 226.493/XIV-37.855

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Evelyn Manquoi
 kantoor houdend te 2100 Antwerpen-Deurne
 Koningsarendlaan 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :
 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
 thans de minister van Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 oktober 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 209.821 van 24 september 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 21 november 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker acht artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden met het bestreden arrest omdat daarmee voorwaarden aan de in die bepaling voorziene “bijzondere omstandigheden” zouden worden toegevoegd, meer bepaald “omdat in die bepaling geen voorwaarden worden

gesteld aan een tewerkstelling via arbeidsovereenkomst en het al dan niet hebben van een arbeidsvergunning”.

In het bestreden arrest wordt enkel vastgesteld, waar verzoeker zich beriep op zijn tewerkstelling in België als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat zijn verblijfsrecht definitief beëindigd is waardoor “verzoeker in elk geval niet meer de toestemming heeft om zijn tewerkstelling uit te oefenen, zodat het mogelijke verlies van deze tewerkstelling en bijgevolg de mogelijkheid om de huur te betalen door de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd”. Met de vaststelling dat de verwerende partij vermocht te beslissen dat verzoeker zich wat de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden betreft niet kan beroepen op het mogelijke verlies van een tewerkstelling die hij hoe dan ook niet meer vermag uit te oefenen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verder vermag de Raad van State niet zelf te oordelen of een bepaald element al dan niet een buitengewone omstandigheid in de zin van de voornoemde bepaling vormt vermits hij als administratieve cassatierechter niet de zaak zelf vermag te beoordelen.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op achttien december tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams